

Въ роснитъ листа на разшумѣлата вишна се кжпѣха врабчета. Сладъкъ ластовичи чуруликъ звънѣше подъ стрѣхата. Дърветата приличаха на млади нагиздени булки, отрупани въ бѣли цвѣтове, а по полята сякашъ уредна стопанка бѣше простнала китени губери съ пѣстри цвѣтчета по тѣхъ.

Нощесъ пролѣтѣта минала отукъ и съживила съ своя топълъ дъхъ цѣлата земя. Размърдаха се треви и цвѣтя, плъзнаха рой буболечки. Потече животътъ по улицата като по рѣка, и дворътъ на малкото школо се огласи отъ звънки гласове.

Мили деца! Сега, когато вашитѣ другарчета играятъ навънъ, нека тукъ ви разкажа една приказка, която може да се случи и съ васъ, като порастете. Тази приказка се отнася за двамина добри познайници. Тѣ живѣли въ неразлжчна дружба още отъ детинство. Но като всички люде, и тѣ не си приличали помежду си. Единиятъ билъ свидливъ човѣкъ

и сребролюбецъ, а другиятъ ималъ добро сърдце и каквото припечелвалъ — дѣлилъ съ сиромаситѣ.

Сребролюбецътъ билъ Гуджо, а другиятъ се казвалъ Радъ. Като всѣки свидливъ човѣкъ, Гуджо треперялъ надъ парата, и сърдцето му се свивало, когато трѣбвало да похарчи нѣколко гологана, за да си купи хлѣбъ. Ходѣлъ босъ и съ окърпени дрехи, чуждѣлъ отъ людетѣ и мислѣлъ само за времето, когато ще разбогатѣе.

— Много ядете! — крещѣлъ Гуджо на децата си. — Ще ми изядете и ушитѣ!

— Да не искашъ да умратъ отъ гладъ? — закриляла ги майката. — Защо си баща? Нека да ядатъ, че да порастатъ.

Но свидливиятъ баща не можелъ да гледа, какъ децата унищожаватъ и трохитѣ на трапезата.

— Ще ме опропастятъ, — мислѣлъ си той и прогонилъ жена си, разпилѣлъ децата си — всѣко